

Cuvânt-înainte

Noua lucrare a tânărului cercetător Lucian Popescu* ar fi fost, probabil, încadrată, în urmă cu câteva decenii, în rândul meditațiilor despre „polemologie” (care se ocupă de teoria conflictelor), opuse celor de „irenologie” (domeniu ce tratează teoria păcii). Astăzi, aceste diviziuni par destul de artificiale, în condițiile în care războiul și pacea merg mână-n mână, într-o lume globală tot mai complexă.

Ambiția autorului este aceea de a răspunde unor întrebări capitale ale contemporaneității, legate de absurdul unei existențe cotidiene eșuate în conflicte endemice, în războaie care nu se mai cheamă, în maniera clasică, „mondiale”, dar care macină planeta, o secătuiesc și o transformă, conducând-o spre o stare deșertică, deopotrivă sub aspect material și spiritual. De aceea, paginile cărții incită la lectură și generează teme de meditație.

Până la urmă, foarte multe chestiuni rămân să primească răspunsuri și soluții în viitor, așa cum este firesc. Meritul autorului rămâne însă nealterat, fiindcă, adesea, punerea corectă a

---

* Beneficiar al Proiectului *Investește în oameni!*, Fondul Social European, Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane (POSDRU) 2007-2013, Axa prioritară 1: Educația și formarea profesională în sprijinul creșterii economice și dezvoltării societății bazate pe cunoaștere; Domeniul major de intervenție 1.5: Programe doctorale și postdoctorale în sprijinul cercetării. Contract POSDRU/6/1.5/S/4: „Studiile doctorale, factor major de dezvoltare al cercetărilor socio-economice și umaniste”.

problemelor este la fel de importantă ca și rezolvarea lor. Cartea se adresează unui public larg, despre care se spune, de obicei, că este mult mai informat decât odinioară sau cel puțin că are mijloace de informare infinit superioare celor din trecut. Ce rost are atunci o nouă abordare, care poate fi, pe alocuri, repetitivă? Are un rost foarte precis și o utilitate indiscutabilă, fiindcă, paradoxal, lumea de azi, pe măsura creșterii volumului de cunoștințe, pătrunde tot mai adânc sub zodia ignoranței. Ni se repetă mereu – de către specialiști sau de către dascăli improvizați, de către teoreticieni sau de către politicieni – că, în școală ca și în viață, trebuie să renunțăm la acumularea de cunoștințe și să tindem spre tehnici, metode, instrumente. Ca multe alte „pilde”, este și aceasta o exagerare evidentă și periculoasă, fiindcă „tehnicile” nu se pot aplica pe neant, nu pot crește din nimic. Oamenii trebuie să-și folosească și să-și exerseze mereu memoria, care este o componentă fundamentală a inteligenței. În urmă cu peste două secole, Francisco Goya ne avertiza că „somnul rațiunii naște monștri”, iar evitarea, pe cât posibil, a letargiei presupuse de acest „somm” se face prin exersarea vigilenței bazate pe cunoaștere sau pe informație.

Lucrarea lui Lucian Popescu ne îndeamnă la meditație, ne ajută să gândim creator și să căutăm soluții, dar, mai ales, ne informează. Cine deține informația potrivită, echilibrată și necesară este capabil nu numai să înțeleagă lumea, ci s-o și modeleze, s-o schimbe în acord cu idealuri constructive, bazate pe valorile umane supreme. Alături de autor, felicităm și prestigioasa Editură Corint, fiindcă a înțeles cu prisosință aceste mesaje, iar pe cititor îl îndemnăm la o fascinantă călătorie în lumea noastră globală, cu toate avatarurile ei.

Cluj-Napoca, octombrie 2009

Prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop,
membru corespondent
al Academiei Române